\\\ords
words without boundaries

ฆาตกรรมบ้านพักสีเลือด

The Murder at the Vicarage

อกาธา คริสตี้
เขียน

อมฤต โอภาสเศรษฐกุล
แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“คำว่าคนกักขฬะที่ดื้อมากใช้บรรยายเขาได้ตรงที่สุด
เพราะเขาอ่านหนังสือมาแค่ไม่กี่เล่มก็ตั้งตัวเป็นผู้รอบรู้เสียแล้ว”
– อกาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ฆาตกรรมบ้านพักสีเลือด คือหนึ่งในผลงานชิ้นเอกที่เปิดตัวตัวละครผู้เป็นตำนานของอกาธา คริสตี้ อย่างเจน มาร์เปิล หญิงสูงวัยผู้มองโลกอย่างเฉียบแหลมและมีความสามารถในการคลี่คลายคดีอันซับซ้อนได้อย่างน่าทึ่ง

การสืบสวนครั้งนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อบาทหลวงในหมู่บ้านเซนต์แมรีมี้ดต้องเผชิญกับเหตุการณ์สุดช็อก เขาพบร่างไร้วิญญาณของผู้พันพรอเธอโรในบ้านพักของเขาเอง ทั้งที่หนึ่งวันก่อนหน้านี้เขาเพิ่งลั่นวาจาไว้ว่า “ใครก็ตามที่ฆ่าผู้พันพรอเธอโรจะเป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่ชาวโลกโดยส่วนรวม” ทำให้เขาและคนในหมู่บ้านจำนวนหนึ่งที่มีความแค้นกับผู้พันตกเป็นผู้ต้องสงสัยอย่างไม่อาจเลี่ยงได้

ความพิเศษของนิยายเล่มนี้อยู่ที่ความเรียบง่ายที่แสนแยบยล อกาธา คริสตี้ พาเราเข้าสู่โลกที่เงียบสงบและเต็มไปด้วยความอบอุ่นของหมู่บ้านชนบท แต่ขณะเดียวกันกลับซ่อนความมืดหม่นและการหักมุมที่ไม่มีใครคาดถึงเอาไว้อย่างชาญฉลาด

ถ้าคุณกำลังมองหานิยายสืบสวนที่เต็มไปด้วยปริศนา ความระทึกใจและตัวละครที่ทั้งมีเสน่ห์และซับซ้อน *ฆาตกรรมบ้านพักสีเลือด* คือคำตอบที่สมบูรณ์แบบ เตรียมตัวให้พร้อมที่จะตกหลุมรักคุณมาร์เปิลและความอัจฉริยะของอกาธา คริสตี้ อีกครั้งได้เลย

\\ords

แด่ โรซาลินด์

ทดลองอ่าน

บทที่ 1

ยาก จะบอกได้ว่าควรเริ่มเรื่องนี้ตอนไหนดี แต่ผมตกลงใจเลือกวันพุธวันหนึ่งในช่วงมื้อกลางวันที่บ้านพักวิคาร์[1] แม้บทสนทนาส่วนใหญ่จะไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังกล่าวถึง แต่ก็มีเหตุการณ์ชวนให้คิดอยู่ในนั้นหนึ่งหรือสองเรื่อง ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการต่าง ๆ ในภายหลัง

ผมเพิ่งจะแล่เนื้อวัวต้มเสร็จ (จะว่าไปแล้ว มันเหนียวเป็นพิเศษ) และระหว่างที่กำลังกลับไปนั่ง ผมก็ออกความเห็นด้วยจิตใจที่ไม่คู่ควรกับชุดที่สวมใส่อยู่ว่า ใครก็ตามที่ฆ่าผู้พันพรอเธอโรจะเป็นผู้ทำประโยชน์ให้แก่ชาวโลกโดยส่วนรวม

เดนนิส หลานชายวัยรุ่นของผมพูดขึ้นทันที

“คำพูดนี้จะถูกจำไว้ใช้เล่นงานลุงตอนที่มีคนพบตาแก่นั่นนอนจมกองเลือดอยู่นะครับ แมรีจะให้การเป็นพยาน ใช่ไหมแมรี และเล่าว่าลุงกวัดแกว่งมีดแล่เนื้อไปมาด้วยความอาฆาตแค้นยังไง”

แมรีซึ่งเป็นผู้รับใช้ในบ้านพักวิคาร์ อันเป็นบันไดก้าวไปสู่สิ่งที่ดีกว่าและเงินเดือนที่สูงกว่า เพียงกล่าวด้วยเสียงดังอย่างขึงขังว่า “ผักค่ะ” แล้วดันจานที่มีรอยร้าวเข้าหาเขาด้วยท่าทางก้าวร้าว

---

[1] บ้านพักของนักบวชประจำตามโบสถ์ของแต่ละเขตศาสนา

ภรรยาของผมพูดด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจว่า “เขาทำตัวน่ารำคาญ*มาก*หรือคะ”

ผมไม่ได้ตอบในทันที เพราะแมรีวางจานผักลงบนโต๊ะเสียงดังปึง แล้วดันจานก้อนแป้งต้มที่แฉะและไม่น่ากินอย่างยิ่งเข้ามาใต้จมูกผม ผมบอกว่า “ไม่ละ ขอบใจ” เธอจึงวางจานนั้นลงบนโต๊ะเสียงดังเคร้ง แล้วเดินออกจากห้องไป

“น่าเสียดายที่ฉันเป็นแม่บ้านที่ไม่ได้ความเอาเสียเลย” ภรรยาของผมบอก มีความเสียใจอย่างแท้จริงเจืออยู่ในน้ำเสียงเธอเล็กน้อย

ผมค่อนข้างเห็นด้วยกับเธอ ภรรยาของผมชื่อกริเซลดา – เป็นชื่อที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับภรรยาของนักบวช แต่ความเหมาะสมสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น เธอไม่มีความสงบเสงี่ยมแม้แต่น้อย

ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมคิดเสมอว่านักบวชไม่ควรแต่งงาน ผมเองก็ตอบไม่ได้ว่าทำไมจึงรบเร้าให้กริเซลดาแต่งงานกับผมทั้งที่รู้จักมักคุ้นกันได้เพียงยี่สิบสี่ชั่วโมง ผมเชื่อมาตลอดว่าชีวิตสมรสเป็นเรื่องจริงจัง เราจะแต่งงานก็ต่อเมื่อได้ใคร่ครวญและไตร่ตรองล่วงหน้ามาแล้วอย่างยาวนาน รสนิยมและความชอบที่สอดคล้องกันคือสิ่งสำคัญที่สุดที่ต้องพิจารณา

กริเซลดาอ่อนกว่าผมเกือบยี่สิบปี เธอมีเสน่ห์ดึงดูดใจอย่างเหลือล้น และดูเหมือนจะไม่เอาจริงเอาจังกับเรื่องใดเลย เธอขาดคุณสมบัติในทุกด้าน และการใช้ชีวิตร่วมกับเธอก็ถือเป็นเรื่องที่ชวนให้เหนื่อยใจอย่างมาก เธอมองว่าเขตโบสถ์แห่งนี้เป็นเรื่องชวนขันขนานใหญ่ที่จัดเตรียมไว้เพื่อความบันเทิงของเธอ ผมเคยพยายามปรับเปลี่ยนความคิดนี้แต่ล้มเหลว ผมมั่นใจอย่างยิ่งว่าการครองพรหมจรรย์คือสิ่งพึงปรารถนาของนักบวช และได้เปรยกับกริเซลดาเช่นนั้นอยู่บ่อย ๆ แต่เธอเอาแต่หัวเราะ

“ที่รัก” ผมว่า “เพียงแค่คุณใส่ใจบ้างเล็กน้อย –”

“บางครั้งฉันก็ใส่ใจนะคะ” กริเซลดาพูด “แต่โดยรวมแล้วฉันคิดว่าเรื่องต่าง ๆ เลวร้ายลงเมื่อฉันพยายาม เห็นอยู่ทนโท่ว่าฉัน*ไม่ได้*เกิดมาเพื่อเป็นแม่บ้าน ฉันมองว่าการปล่อยให้แมรีจัดการเรื่องต่าง ๆ ดีกว่าเป็นไหน ๆ แล้วฉันก็ทำใจที่จะอยู่อย่างไม่สะดวกสบายและกินอาหารรสชาติแย่แล้วด้วย”

“แล้วสามีของคุณล่ะ ที่รัก” ผมพูดเป็นเชิงตำหนิ ก่อนจะยกคำพูดจากพระคัมภีร์มากล่าวเพื่อประโยชน์ของตัวเองดุจซาตานว่า “เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ...”

“ลองคิดดูสิคะว่าคุณโชคดีแค่ไหนที่ไม่ถูกฝูงสิงโตฉีกกระชากเป็นชิ้นๆ” กริเซลดาพูดขัดขึ้นอย่างรวดเร็ว “หรือถูกมัดตรึงกับเสาแล้วเผา อาหารรสชาติแย่ๆ ฝุ่นเขลอะ และซากตัวต่อน่ะ ไม่ใช่สิ่งที่ต้องกังวลโดยใช่เหตุหรอกนะคะ เล่าเรื่องผู้พันพรอเธอโรให้ฉันฟังอีกสิ ถึงยังไงชาวคริสต์ยุคแรกๆ ก็โชคดีพอที่พวกเขาไม่ต้องมีมัคนายก”

“กุ๊ยแก่จอมโว” เดนนิสว่า “ไม่แปลกใจเลยที่เมียคนแรกของเขาหนีไป”

“ฉันนึกไม่ออกว่าเธอจะทำอะไรอย่างอื่นได้” ภรรยาของผมบอก

“กริเซลดา” ผมพูดอย่างเฉียบขาด “ผมจะไม่ยอมให้คุณพูดจาแบบนี้”

“ที่รักคะ” ภรรยาผมเอ่ยด้วยความรักใคร่ “เล่าเรื่องเขาให้ฉันฟังสิคะ ปัญหาคืออะไรหรือ ใช่เรื่องที่คุณฮอว์สกวักมือ ผงกศีรษะ แล้วก็ทำเครื่องหมายกางเขนทุกนาทีเว้นนาทีหรือเปล่า”

ฮอว์สคือผู้ช่วยบาทหลวงคนใหม่ของเรา เขาเพิ่งมาอยู่กับเราได้สามสัปดาห์กว่าๆ เท่านั้น เขาถือคติแบบไฮเซิร์ช[2] และถือศีลอดในวันศุกร์ ส่วนผู้พันพรอเธอโรเป็นคนที่ต่อต้านพิธีกรรมทุกรูปแบบอย่างรุนแรง

“คราวนี้ไม่ใช่ ถึงเขาจะพูดเรื่องนี้สั้นๆ ก็ตาม ไม่ใช่เลย ปัญหาทั้งหมดเกิดจากธนบัตรหนึ่งปอนด์บ้าๆ ใบนั้นของคุณนายไพรซ์ ริดลีย์ น่ะสิ”

คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ คือสมาชิกผู้มีศรัทธาแรงกล้าในเขตโบสถ์ของผม เธอมาเข้าร่วมพิธีช่วงเช้าในวันครบรอบการตายของลูกชาย ใส่ธนบัตรหนึ่งปอนด์ใบหนึ่งลงในถุงรับบริจาค หลังจากนั้นในขณะที่เธออ่านใบปิดประกาศยอดเงินบริจาคที่รวบรวมได้ เธอก็เจ็บปวดที่ได้เห็นว่าธนบัตรสิบชิลลิงคือธนบัตรมูลค่าสูงสุดที่ถูกเอ่ยถึง

เธอร้องเรียนเรื่องนี้กับผม ซึ่งผมก็ชี้แจงให้เธอฟังอย่างเป็นเหตุเป็นผล

---

[2] แนวคิดซึ่งถือขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของนิกายแองกลิคันอย่างเคร่งครัด เน้นการประกอบพิธีกรรม

ว่าเธอต้องเข้าใจผิดแน่

“พวกเราทุกคนต่างแก่ตัวลงทุกวัน” ผมว่า พยายามบอกปัดเรื่องนี้อย่างมีศิลปะ “และเราต้องจ่ายค่าปรับให้แก่ขวบปีที่เพิ่มมากขึ้นทุกที”

น่าแปลกพอตัวที่คำพูดของผมดูจะทำให้เธอโกรธเคืองกว่าเดิม เธอบอกว่าเรื่องนี้ดูไม่ชอบมาพากลอย่างมากและประหลาดใจที่ผมไม่คิดแบบนั้นเช่นกัน เธอกระฟัดกระเฟียดจากไป และผมเข้าใจว่าเธอนำปัญหานี้ไปเล่าให้ผู้พันพรอเธอโรฟัง พรอเธอโรเป็นผู้ชายประเภทที่ชอบทำเรื่องให้วุ่นวายโดยไม่จำเป็นในทุกโอกาสที่ทำได้ เขาทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ แย่หน่อยที่เขาก่อเรื่องในวันพุธ เพราะผมสอนที่โรงเรียนสอนศาสนาภาคกลางวันตอนเช้าวันพุธ การกระทำของเขาทำให้ผมประสาทเสียอย่างรุนแรงและจิตใจไม่สงบไปตลอดทั้งวัน

“อืม ฉันเดาว่าเขาต้องสนุกกับเรื่องนี้แน่” ภรรยาของผมบอกด้วยท่าทีที่พยายามสรุปเรื่องราวอย่างเป็นกลาง “ไม่มีใครล้อมหน้าล้อมหลังเขาแล้วเรียกเขาว่า ‘ท่านวิคาร์ที่รัก’ ปักรองเท้าแตะที่ดูแย่ ๆ ให้เขา ให้ถุงเท้าใส่นอนเป็นของขวัญวันคริสต์มาสเขา ภรรยาและลูกสาวของเขาต่างก็เหลืออดกับเขาเต็มที ฉันคิดว่าเขาคงมีความสุขที่ได้รู้สึกว่าตัวเองมีความสำคัญบ้างตรงไหนสักแห่ง”

“เขาไม่จำเป็นต้องทำตัวก้าวร้าวในเรื่องนี้” ผมพูดด้วยความฉุนเฉียวอยู่บ้าง “ผมไม่คิดว่าเขารู้ตัวว่าสิ่งที่เขาพูดส่งผลอะไรบ้าง เขาต้องการตรวจดูบัญชีของโบสถ์ทั้งหมด – เผื่อว่ามีการยักยอกทรัพย์ – นั่นคือคำที่เขาใช้ ยักยอกทรัพย์! เขาสงสัยว่าผมยักยอกเงินกองทุนของโบสถ์งั้นหรือ”

“จะไม่มีใครสงสัยคุณเรื่องอะไรทั้งนั้นแหละ ที่รัก” กริเซลดาบอก “คุณโปร่งใสเกินกว่าจะถูกระแวงสงสัย โปร่งใสมากจนสร้างโอกาสทองได้เชียวละ ฉันละอยากให้คุณยักยอกเงินกองทุนของคณะผู้ประกาศพระกิตติคุณเสียจริง ฉันเกลียดพวกมิชชันนารีนัก – เกลียดมาตลอด”

ผมคงจะตำหนิเธอที่มีทัศนคติแบบนั้น แต่แมรีเดินเข้ามาพอดีพร้อมกับพุดดิ้งข้าวกึ่งสุกกึ่งดิบ ผมทักท้วงเบา ๆ แต่กริเซลดาบอกว่าคนญี่ปุ่นกินข้าวหุงไม่สุกเป็นประจำ และผลที่ตามมาคือพวกเขามีสมองเป็นเลิศ

"ฉันกล้าพูดว่า" เธอพูด "ถ้าคุณกินพุดดิ้งข้าวแบบนี้ทุกวันไปจนถึงวันอาทิตย์ คุณจะเทศน์คำสอนได้อย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด"

"ขอสวรรค์ห้ามด้วยเถิด" ผมพูดด้วยอาการตัวสั่น

"พรอเธอโรจะแวะมาที่นี่เย็นวันพรุ่งนี้ และเราจะตรวจดูบัญชีต่าง ๆ ด้วยกัน" ผมพูดต่อ "ผมต้องเตรียมบทพูดสำหรับสมาคมบุรุษแห่งศาสนจักรอังกฤษให้เสร็จวันนี้ ต้องค้นเอกสารอ้างอิง ผมหมกมุ่นอยู่กับหนังสือ*ความเป็นจริง*[3] ของแคนนอน เชอร์ลีย์ มากเสียจนทำงานไปได้ไม่มากเท่าที่ควรน่ะ บ่ายนี้คุณทำอะไรหรือ กริเซลดา"

"ทำหน้าที่ของฉันค่ะ" กริเซลดาบอก "หน้าที่ของฉันในฐานะภรรยาของวิคาร์ ดื่มชาและคุยเรื่องอื้อฉาวตอนสี่โมงครึ่ง"

"มีใครมาบ้าง"

กริเซลดานับนิ้วไล่ชื่อพวกเขาพร้อมด้วยรัศมีแห่งความดีงามบนใบหน้า

"คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ คุณเวเธอร์บี คุณฮาร์ตเนลล์ แล้วก็คุณมาร์เปิลแสนร้ายกาจคนนั้น"

"ผมออกจะชอบคุณมาร์เปิลนะ" ผมว่า "อย่างน้อยเธอก็มีอารมณ์ขัน"

"เธอเป็นผู้หญิงที่แย่ที่สุดในหมู่บ้านน่ะสิ" กริเซลดาบอก "เธอรู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นเสมอ และบรรลุข้อสรุปที่เลวร้ายที่สุดจากเรื่องพวกนั้น"

อย่างที่ผมได้กล่าวไปแล้วว่ากริเซลดาอายุน้อยกว่าผมมาก เมื่อมีอายุมากขนาดผมก็จะรู้ว่า เรื่องที่เลวร้ายที่สุดนั้นมักจะเป็นเรื่องจริงเสมอ

"เอ้อ ไม่ต้องคอย*ผม* มาร่วมดื่มชานะครับ กริเซลดา" เดนนิสว่า

"น่าเกลียดนัก!" กริเซลดาบอก

"ใช่ แต่คืออย่างนี้ครับ วันนี้พวกพรอเธอโร*ขอ* ให้ผมไปเล่นเทนนิสด้วย จริง ๆ นะครับ"

"น่าเกลียดจริง ๆ!" กริเซลดาพูดซ้ำ

เดนนิสรีบหนีไปอย่างชาญฉลาด จากนั้นกริเซลดากับผมก็เข้าไปในห้องทำงานของผมด้วยกัน

---

[3] *Reality*

"เราจะคุยเรื่องอะไรกันตอนดื่มชานะ" กริเซลดาพูดพลางนั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือของผม "ฉันว่าคงเป็นเรื่อง ดร.สโตนกับคุณแครม และอาจคุยเรื่องคุณนายเลสเตรนจ์ด้วย อ้อ ฉันแวะไปเยี่ยมเธอเมื่อวาน แต่เธอไม่อยู่บ้าน ใช่แล้วละ ฉันมั่นใจว่าเราต้องคุยกันเรื่องคุณนายเลสเตรนจ์ตอนดื่มชาแน่ ช่างลึกลับเหลือเกิน ว่าไหมคะ ที่เธอมาแบบนี้และซื้อบ้านที่นี่ แล้วก็แทบไม่ออกไปไหนเลยน่ะ ทำให้เรานึกถึงนิยายนักสืบ แบบว่า – *'สตรีลึกลับผู้มีใบหน้าขาวซีดและงดงามผู้นั้นเป็นใคร ความเป็นมาในอดีตของเธอเป็นอย่างไร ไม่มีใครรู้ มีบางอย่างเกี่ยวกับเธอที่น่ากลัวอยู่บ้าง'* คุณหมอเฮย์ด็อกน่าจะรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับเธอนะ"

"คุณอ่านนิยายนักสืบมากไปแล้ว กริเซลดา" ผมตั้งข้อสังเกตอย่างอ่อนโยน

"ดูตัวเองบ้างเถอะ" เธอตอบโต้ "วันก่อนฉันหาหนังสือ*รอยเปื้อนบนบันได*[4]ไปทั่วบ้านตอนคุณนั่งเขียนคำเทศน์อยู่ในนี้ สุดท้ายฉันก็เข้ามาถามคุณว่าเห็นหนังสือเล่มนั้นที่ไหนบ้างหรือเปล่า แล้วฉันพบอะไรเข้าคะ"

ผมมีสมบัติผู้ดีพอจะหน้าแดง

"ผมสุ่มหยิบมันขึ้นมาน่ะ บังเอิญไปสะดุดตากับประโยคหนึ่งเข้าและ..."

"ฉันรู้ว่าประโยคที่เห็นโดยบังเอิญพวกนั้นคืออะไร" กริเซลดาบอกเธอกล่าวประโยคเหล่านั้นออกมาอย่างน่าประทับใจ *"'จากนั้นเรื่องประหลาดอย่างมากก็อุบัติขึ้น – กริเซลดาลุกขึ้นยืน เดินไปยังอีกฟากของห้อง และจุมพิตสามีสูงวัยของเธอด้วยความเสน่หา'"* เธอทำตามถ้อยคำเหล่านั้น

"นั่นเป็นเรื่องแปลกมากหรือ" ผมถาม

"แปลกแน่นอนค่ะ" กริเซลดาตอบ "คุณรู้หรือเปล่าคะ เลน ว่าฉันอาจแต่งงานกับรัฐมนตรีบารอเน็ต นักส่งเสริมการลงทุนผู้ร่ำรวย ทหารยศร้อยโทสามนาย หรือไม่ก็คนไม่เอาถ่านที่กิริยาท่าทางมีเสน่ห์ได้ แต่ฉันกลับเลือกคุณนั่นไม่ทำให้คุณประหลาดใจมากหรอกหรือคะ"

---

[4] *The Stain on the Stairs*

“ตอนนั้นผมประหลาดใจจริง ๆ” ผมตอบ “ผมสงสัยอยู่บ่อย ๆ ว่าทำไมคุณถึงเลือกผม”

กริเซลดาหัวเราะ

“มันทำให้ฉันรู้สึกทรงพลังมาก” เธอพึมพำ “คนอื่น ๆ คิดว่าฉันเลิศเลอเหลือเกิน และคงเป็นเรื่องดีสำหรับ*พวกเขา*อย่างแน่นอนที่จะได้*ฉัน*ไปครอง แต่ฉันเป็นทุกอย่างที่คุณไม่ชอบและไม่ยอมรับที่สุด ถึงกระนั้นคุณก็ยังต้านทานฉันไม่ได้! ความทะนงตนของฉันไม่อาจสู้กับสิ่งนี้ได้เลย การเป็นบาปซ่อนเร้นอันน่าอภิรมย์ของใครสักคนย่อมดีกว่าการเป็นความสำเร็จอันน่าภาคภูมิใจของใครสักคนเป็นไหน ๆ ฉันทำให้คุณอึดอัดใจเหลือเกินและก่อกวนคุณตลอดเวลา แต่คุณก็ยังหลงรักฉันหัวปักหัวปำ คุณรักฉันอย่างหัวปักหัวปำเลยใช่ไหมล่ะคะ”

“แน่นอนว่าผมชอบคุณมาก ที่รัก”

“โอ! เลนคะ คุณรักฉันมากเชียวละ คุณจำได้ไหมคะ วันที่ฉันอยู่ในเมืองจนดึกดื่นแล้วส่งโทรเลขหาคุณ แต่คุณไม่ได้รับเพราะน้องสาวของนายไปรษณีย์หญิงคลอดลูกแฝดและเธอลืมส่งโทรเลขไปน่ะ สภาพของคุณในตอนนั้นเป็นยังไงบ้าง คุณยังโทรศัพท์หาสกอตแลนด์ยาร์ดจนทำให้เป็นเรื่องราวใหญ่โตอย่างน่ากลัวที่สุดด้วย”

มีบางเรื่องที่คนเราไม่ชอบถูกย้ำเตือน ตอนนั้นผมโง่เขลาอย่างน่าประหลาดจริง ๆ ผมพูดว่า

“ที่รัก ถ้าคุณไม่ถือสา ผมอยากจะเตรียมบทพูดสำหรับสมาคมบุรุษแห่งศาสนจักรอังกฤษต่อ”

กริเซลดาถอนหายใจอย่างขุ่นเคืองจัด เธอขยี้ผมของผมจนชี้ฟูก่อนจะลูบมันให้เรียบเหมือนเดิม แล้วพูดว่า

“คุณไม่คู่ควรกับฉัน ไม่คู่ควรเลยจริง ๆ ฉันจะมีชู้กับศิลปินคนนั้นฉันทำแน่ – ฉันพูดจริงนะคะ แล้วลองคิดดูสิว่าจะมีข่าวอื้อฉาวแบบไหนเกิดขึ้นในเขตโบสถ์”

“ตอนนี้ก็มีเยอะอยู่แล้วละ” ผมพูดอย่างอ่อนโยน

กริเซลดาหัวเราะ ส่งจูบให้ผม แล้วเดินผ่านหน้าต่างออกไป

บทที่ 2

กริเซลดา เป็นผู้หญิงที่กวนโมโหเหลือเกิน ตอนที่ลุกจากโต๊ะอาหารกลางวัน ผมรู้สึกว่าตัวเองอารมณ์ดีพร้อมจะเตรียมคำปราศรัยที่จับใจสำหรับสมาคมบุรุษแห่งศาสนจักรอังกฤษ แต่ตอนนี้ผมรู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่าน

พอผมเริ่มลงมือทำงานได้จริง ๆ เลตทิซ พรอเธอโร ก็เดินนวยนาดเข้ามา

ผมใช้คำว่านวยนาดโดยไตร่ตรองมาแล้ว ผมอ่านนวนิยายที่บรรยายคนหนุ่มสาวว่าเปี่ยมล้นไปด้วยพลัง – *ฌัวเดอวีฟร์* ชีวิตชีวาอันบรรเจิดแห่งวัยเยาว์...โดยส่วนตัวแล้ว คนหนุ่มสาวทุกคนที่ผมเคยพบมามีกลิ่นอายของสัตว์

เลตทิซดูมีกลิ่นอายนั้นเป็นพิเศษในบ่ายวันนี้ เธอเป็นเด็กสาวหน้าตาดีสูงมาก ผิวขาว และดูเลื่อนลอยอย่างยิ่ง เธอเดินนวยนาดผ่านหน้าต่างแบบฝรั่งเศสเข้ามา ถอดหมวกเบเรต์สีเหลืองที่สวมอยู่ออกอย่างใจลอย แล้วพึมพำอย่างคลุมเครือด้วยน้ำเสียงเชิงแปลกใจแบบคนใจลอยว่า “อ้อ! คุณนี่เอง”

มีเส้นทางจากโอลด์ฮอลล์ผ่านป่ามาโผล่ที่ประตูทางเข้าสวนของเรา ดังนั้นคนส่วนใหญ่ที่มาจากทางด้านนั้นจึงผ่านเข้ามาทางประตูสวนและมาที่หน้าต่างห้องทำงาน แทนที่จะเดินอ้อมไปตามถนนแล้วเข้าทางประตูหน้า ผมไม่ประหลาดใจที่เลตทิซเข้ามาทางนี้ แต่ผมไม่พอใจท่าทีของเธออยู่บ้าง

ถ้ามาที่บ้านพักวิคาร์ ก็ควรเตรียมใจว่าจะได้พบกับวิคาร์สิ

เธอเดินเข้ามาแล้วทิ้งตัวบนเก้าอี้นวมขนาดใหญ่ตัวหนึ่งของผม เธอดึงผมตัวเองเล่นอย่างไร้จุดหมายขณะจ้องมองเพดาน

“เดนนิสอยู่แถวนี้หรือเปล่าคะ”

“ไม่เห็นเขาตั้งแต่มื้อกลางวันแล้ว นึกว่าเขาจะไปเล่นเทนนิสที่บ้านคุณเสียอีก”

“อ้าว!” เลตทิซว่า “หวังว่าเขาไม่ได้ไปนะ เขาจะไม่เจอใครที่นั่นหรอก”

“เขาบอกว่าคุณชวนเขาไป”

“ก็คงชวนจริงแหละค่ะ เพียงแต่ชวนไปวันศุกร์ ส่วนวันนี้วันอังคาร”

“วันนี้วันพุธ” ผมพูด

“อ้าว แย่จริง!” เลตทิซว่า “นั่นแปลว่าฉันลืมไปกินมื้อกลางวันกับใครบางคนเป็นครั้งที่สามแล้ว”

โชคดีที่เรื่องนั้นดูจะไม่ทำให้เธอเป็นกังวลนัก

“กริเซลดาอยู่หรือเปล่าคะ”

“คุณน่าจะพบกริเซลดาได้ที่สตูดิโอในสวนนะ – กริเซลดากำลังนั่งเป็นแบบให้ลอว์เรนซ์ เรดดิง วาดภาพน่ะ”

“มีเรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับเขาไม่เบาเชียวค่ะ” เลตทิซว่า “กับพ่อน่ะ คุณก็รู้ พ่อฉันน่ากลัวมาก”

“อะไรคือเรื่องวุ่น – เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรหรือ” ผมถาม

“เกี่ยวกับเรื่องที่เขาวาดภาพฉันน่ะค่ะ พ่อรู้เรื่องนี้เข้า ทำไมเขาถึงจะวาดภาพฉันใส่ชุดว่ายน้ำไม่ได้ล่ะ ถ้าฉันใส่ไปชายหาดได้ แล้วทำไมจะใส่ตอนวาดรูปไม่ได้คะ”

เลตทิซหยุดครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดต่อ

“เหลวไหลสิ้นดี – ที่พ่อห้ามไม่ให้ชายหนุ่มคนหนึ่งไปที่บ้านน่ะ แน่นอนว่าลอว์เรนซ์กับฉันโวยวายกันเสียงหลง ฉันจึงมาที่นี่เพื่อให้เขาวาดภาพในสตูดิโอของคุณ”

“ไม่ได้หรอกแม่หนู” ผมว่า “ไม่ได้ ถ้าพ่อของคุณห้ามไว้”

“โอ๊ย! ตายแล้ว” เลตทิซพูดพลางถอนหายใจ “ทำไมทุกคนถึงได้

น่าเบื่ออย่างนี้นะ ฉันละกลุ้มใจจริงๆ แน่ละ ถ้าเพียงแค่ฉันมีเงินบ้าง ฉันจะไปจากที่นี่ แต่เมื่อไม่มีเงินก็ทำไม่ได้ ถ้าเพียงแต่พ่อจะกรุณาตายไปซะ ฉันคงสบายแน่"

"คุณต้องไม่พูดอะไรแบบนั้นนะ เลตทิซ"

"ก็ถ้าพ่อไม่อยากให้ฉันแช่งให้เขาตาย เขาก็ไม่ควรทำตัวขี้เหนียวขนาดนั้น ฉันไม่แปลกใจเลยที่แม่ทิ้งพ่อไป คุณรู้ไหมคะ ฉันเชื่ออยู่ตั้งหลายปีว่าแม่ตายแล้ว ผู้ชายที่แม่หนีตามเขาไปเป็นคนประเภทไหนคะ เขานิสัยดีหรือเปล่า"

"เรื่องนั้นเกิดขึ้นก่อนที่พ่อของคุณจะมาอยู่ที่นี่น่ะ"

"สงสัยจังว่าแม่เป็นยังไงบ้าง ฉันว่าแอนน์คงจะมีชู้กับใครสักคนในไม่ช้าแอนน์เกลียดฉัน – เธอปฏิบัติตัวกับฉันดีพอสมควร แต่เธอเกลียดฉัน เธอกำลังแก่ตัวลงและเธอก็ไม่ชอบเรื่องนี้เอาเสียเลย นี่คือช่วงอายุที่คนเราเปิดเผยตัวตนออกมาน่ะ"

ผมสงสัยว่าเลตทิซจะใช้เวลาตลอดทั้งบ่ายในห้องทำงานของผมหรือเปล่า

"คุณไม่เห็นแผ่นเสียงของฉันใช่ไหมคะ" เธอถาม

"ไม่เห็น"

"น่าเบื่อจริงๆ ฉันรู้ว่าฉันวางไว้ที่ไหนสักแห่ง แล้วฉันก็ทำหมาหายแถมนาฬิกาข้อมือฉันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เพียงแต่มันไม่สำคัญนักหรอกค่ะ เพราะนาฬิกาตาย โอ๊ย! ตายจริง ฉันง่วงนอนเหลือเกิน นึกไม่ออกเลยว่าทำไมถึงง่วงนัก เพราะฉันนอนไม่ตื่นจนสิบเอ็ดโมงเช้า แต่ชีวิตช่างน่าผิดหวังเหลือเกินคุณว่าไหมคะ โอ๊ย! ตายจริง ฉันต้องไปแล้ว ฉันจะไปดูเนินสุสานโบราณของ ดร.สโตนตอนบ่ายสาม"

ผมชำเลืองมองนาฬิกาและบอกว่าอีกยี่สิบห้านาทีจะสี่โมงเย็น

"อ้าว! หรือคะ แย่จังเลย แต่พวกเขายังรออยู่หรือว่าไปกันแล้วโดยไม่มีฉันนะ ฉันว่าฉันไปที่นั่นแล้วทำอะไรสักอย่างดีกว่าค่ะ"

เธอลุกขึ้นแล้วเดินนวยนาดออกไป พลางพึมพำข้ามไหล่มา

"คุณจะบอกเดนนิสใช่ไหมคะ"

ผมพูดว่า "ใช่แล้ว" เหมือนเครื่องจักร แล้วก็มารู้ตัวเมื่อสายเกินไปว่า

ผมไม่รู้ว่าควรต้องบอกอะไรกับเดนนิส แต่ผมตรองดูแล้วว่ามันไม่น่าจะสำคัญอะไร ผมเริ่มขบคิดเรื่อง ดร.สโตน นักโบราณคดีผู้มีชื่อเสียงที่เพิ่งมาพักที่บลูบอร์ได้ไม่นานนัก ในระหว่างที่ดูแลการขุดค้นเนินสุสานโบราณซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ของผู้พันพรอเธอโร เขาโต้เถียงกับผู้พันหลายครั้งแล้ว ผมรู้สึกขบขันที่เขานัดหมายจะพาเลตทิซไปชมการปฏิบัติงาน

ผมฉุกคิดว่าเลตทิซ พรอเธอโร ออกจะเป็นผู้หญิงจัดจ้าน ผมสงสัยว่าเธอจะเข้ากับคุณแครม เลขานุการของนักโบราณคดีคนนั้นได้ดีหรือเปล่า คุณแครมเป็นหญิงสาวสุขภาพดีอายุยี่สิบห้าปี เธอเป็นคนเอะอะมะเทิ่ง มีผิวสีแดงเรื่อและร่าเริงเปี่ยมชีวิตชีวา และเธอดูจะมีฟันคับปากอยู่เสมอ

ความเห็นของคนในหมู่บ้านแตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งบอกว่าเธอไม่ได้ดีไปกว่าที่ควรจะเป็น ส่วนอีกฝ่ายบอกว่าเธอคือหญิงสาวผู้มีคุณธรรมอันหนักแน่น ซึ่งตั้งใจจะเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นคุณนายสโตนโดยเร็วที่สุดเท่าที่โอกาสจะเอื้ออำนวย เธอแตกต่างจากเลตทิซอย่างสิ้นเชิงในทุก ๆ ด้าน

ผมคาดเดาได้ว่าสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่โอลด์ฮอลล์อาจไม่สู้ดีนัก ผู้พันพรอเธอโรแต่งงานใหม่เมื่อราวห้าปีก่อน คุณนายพรอเธอโรคนที่สองเป็นผู้หญิงที่งดงามสะดุดตาในลักษณะที่ออกจะไม่ธรรมดา ผมคาดเดามาตลอดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับลูกเลี้ยงไม่สู้ดีนัก

ผมถูกขัดจังหวะอีกครั้ง คราวนี้คนที่มาคือฮอว์ส ผู้ช่วยบาทหลวงของผม เขาอยากรู้รายละเอียดของการสนทนาระหว่างผมกับพรอเธอโร ผมบอกเขาว่าผู้พันตำหนิติเตียน “ความโน้มเอียงไปทางโรมันคาทอลิก” ของเขาแต่จุดประสงค์ที่แท้จริงที่เขามาหาเกี่ยวกับเรื่องอื่นโดยสิ้นเชิง ในขณะเดียวกันผมก็กล่าวคำทักท้วงของผมเองและบอกเขาอย่างตรงไปตรงมาว่าเขาต้องปรับตัวให้เข้ากับการตัดสินใจของผมให้ได้ โดยรวมแล้วเขารับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของผมด้วยดี

เมื่อเขาจากไป ผมรู้สึกเสียใจอยู่บ้างที่ไม่ชอบเขามากกว่านี้ ผมมั่นใจว่าความชอบหรือไม่ชอบอันปราศจากเหตุผลที่คนเรามีต่อผู้อื่นนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมกับความเป็นคริสต์ศาสนิกชนเลยจริง ๆ

ผมทอดถอนใจและตระหนักว่าเข็มนาฬิกาบนโต๊ะเขียนหนังสือของผม

ชี้ไปที่สี่โมงสี่สิบห้านาที เป็นสัญญาณว่าเวลาที่แท้จริงคือสี่โมงครึ่ง จากนั้นผมก็เดินไปที่ห้องรับแขก

สมาชิกโบสถ์ของผมสี่คนรวมตัวกันอยู่ในนั้นพร้อมกับถ้วยชา กริเซลดานั่งอยู่หลังโต๊ะดื่มชา พยายามทำตัวให้ดูกลมกลืนกับสภาพโดยรอบของเธอ แต่นั่นกลับทำให้เธอดูผิดที่ผิดทางยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ผมจับมือกับทุกคนแล้วนั่งลงตรงกลางระหว่างคุณมาร์เปิลกับคุณเวเธอร์บี

คุณมาร์เปิลเป็นสตรีสูงวัยผมหงอกขาวผู้มีกิริยามารยาทนุ่มนวลชวนมอง – ในขณะที่คุณเวเธอร์บีเป็นส่วนผสมระหว่างความขี้โมโหและการพูดพล่าม ระหว่างทั้งสองคนนี้ คุณมาร์เปิลอันตรายกว่ามากนัก

“เรากำลังคุยกัน” กริเซลดาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงหวานหยดย้อย “เรื่องดร.สโตนกับคุณแครมน่ะค่ะ”

กลอนอันหยาบคายที่เดนนิสแต่งขึ้นแวบผ่านหัวสมองของผม

“คุณแครมไม่สนหรอกโว้ย”

จู่ ๆ ผมก็อยากท่องออกมาดัง ๆ และจับตาดูผลของมัน แต่โชคดีที่ผมยั้งปากไว้ คุณเวเธอร์บีพูดด้วยถ้อยคำสั้นกระชับว่า

“ไม่มีผู้หญิงดี ๆ ที่ไหนจะทำแบบนี้หรอก” แล้วหุบริมฝีปากบาง ๆ ของเธอด้วยความไม่ชอบใจ

“ทำอะไรหรือครับ” ผมถาม

“เป็นเลขานุการของผู้ชายโสดน่ะสิ” คุณเวเธอร์บีพูดด้วยน้ำเสียงสยดสยอง

“โอ! ที่รัก” คุณมาร์เปิลว่า “*ฉัน* คิดว่าคนที่แต่งงานแล้วน่ะเลวร้ายที่สุด อย่าลืมมอลลี คาร์เตอร์ ผู้น่าสงสารสิ”

“ผู้ชายที่แต่งงานแล้วแต่ไม่ได้อยู่กับภรรยามักจะทำเรื่องฉาวโฉ่อยู่แล้ว” คุณเวเธอร์บีว่า

“แม้แต่บางคนที่อยู่กับภรรยาก็เถอะ” คุณมาร์เปิลพึมพำ “ฉันจำได้...”

ผมขัดจังหวะการรำลึกอดีตอันไม่พึงปรารถนาเหล่านั้น

“แต่แน่นอน” ผมบอก “สมัยนี้ผู้หญิงก็รับตำแหน่งงานแบบเดียวกับผู้ชายได้”

“เพื่อย้ายมาที่ชนบทแล้วพักอยู่โรงแรมเดียวกันน่ะหรือคะ” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงขึงขัง

คุณเวเธอร์บีพึมพำกับคุณมาร์เปิลด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“แถมห้องนอนยังอยู่ชั้นเดียวกัน...”

คุณฮาร์ตเนลล์ผู้กร้านแดดกร้านลม ร่าเริง และเป็นที่เกรงกลัวอย่างมากในหมู่คนยากจน ออกความเห็นเสียงดังอย่างกระตือรือร้น

“ชายผู้น่าสงสารคนนั้นจะถูกตะครุบก่อนที่เขาจะรู้ตัวว่าอยู่ที่ไหนน่ะสิ เขาไร้เดียงสาพอ ๆ กับทารกที่ยังไม่เกิดนั่นแหละ คุณก็มองออก”

ถ้อยคำที่เราเลือกใช้ช่างน่าแปลก ไม่มีสุภาพสตรีคนไหนในที่นี้นึกฝันถึงการพาดพิงเด็กทารกจริง ๆ แน่ จนกว่าทารกจะปลอดภัยอยู่ในเปลและทุกคนมองเห็นได้

“แบบนี้ฉันเรียกว่าน่าขยะแขยง” คุณฮาร์ตเนลล์พูดต่อไม่อ้อมค้อมเหมือนเช่นเคย “ผู้ชายคนนั้นต้องแก่กว่าเธออย่างน้อยยี่สิบห้าปีแน่”

เสียงผู้หญิงสามคนดังขึ้นในทันทีและออกความเห็นที่ไม่เกี่ยวข้องกันเรื่องการไปทัศนศึกษาของเด็กหนุ่มคณะนักร้องประสานเสียง เหตุน่าสลดที่งานชุมนุมมารดาครั้งล่าสุด และเกมหมากกระดานที่โบสถ์ ส่วนคุณมาร์เปิลมองกริเซลดาตาเป็นประกาย

“คุณไม่คิดหรือคะ” ภรรยาของผมพูด “ว่าคุณแครมอาจต้องการทำงานที่น่าสนใจและมองว่า ดร.สโตนเป็นแค่นายจ้างก็ได้”

เกิดความเงียบขึ้น เห็นได้ชัดว่าสุภาพสตรีทั้งสี่คนไม่มีใครเห็นด้วยเลย คุณมาร์เปิลทำลายความเงียบด้วยการตีแขนกริเซลดาเบา ๆ

“แม่หนู” เธอว่า “เธออายุยังน้อย คนหนุ่มสาวช่างมีความคิดที่ไร้เดียงสาเหลือเกิน”

กริเซลดาพูดด้วยความขุ่นเคืองว่าความคิดของเธอไม่ได้ไร้เดียงสาเลยสักนิด

“แน่นอนจ้ะ” คุณมาร์เปิลพูดโดยไม่สนใจคำทักท้วง “เธอมองทุกคนในแง่ดีที่สุดเสมอ”

“คุณคิดว่าเธออยากแต่งงานกับตาหัวล้านน่าเบื่อคนนั้นจริง ๆ หรือคะ”

“ฉันเข้าใจว่าเขามีฐานะไม่เบา” คุณมาร์เปิลว่า “แต่เกรงว่าอารมณ์ออกจะร้ายพอดู วันก่อนเขาทะเลาะกับผู้พันพรอเธอโรอย่างเอาเป็นเอาตายทีเดียว”

ทุกคนโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างสนอกสนใจ

“ผู้พันพรอเธอโรกล่าวหาว่าเขาเป็นพวกบ้องตื้น”

“ช่างเป็นแบบฉบับของผู้พันพรอเธอโรจริง ๆ แถมยังเหลวไหลสิ้นดี” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ ว่า

“เป็นแบบฉบับของผู้พันพรอเธอโรทีเดียวละ แต่ฉันไม่รู้ว่ามันเหลวไหลหรือเปล่านะ” คุณมาร์เปิลบอก “พวกเธอคงจำผู้หญิงที่เคยมาที่นี่แล้วบอกว่าเธอเป็นตัวแทนของสวัสดิการสังคมได้นะ หลังจากที่รับเงินค่าสมาชิกไปแล้ว เราก็ไม่เคยได้ข่าวคราวของเธออีกเลย แล้วเราก็พิสูจน์ได้ด้วยว่าเธอไม่เกี่ยวข้องอะไรกับสวัสดิการสังคมแม้แต่น้อย คนเรามีแนวโน้มที่จะเชื่อใจและตีค่าผู้อื่นจากการประเมินของตัวเองแบบนี้แหละ”

ผมไม่มีวันนึกฝันว่าจะบรรยายคุณมาร์เปิลว่าเป็นคนที่เชื่อใจผู้อื่นโดยเด็ดขาด

“มีเรื่องวุ่นวายบางอย่างเกี่ยวกับคุณเรดดิง พ่อหนุ่มศิลปินคนนั้นใช่ไหมล่ะ” คุณเวเธอร์บีถาม

คุณมาร์เปิลพยักหน้า

“ผู้พันพรอเธอโรไล่เขาออกจากบ้าน ดูเหมือนว่าเขากำลังวาดภาพเลตทิซในชุดว่ายน้ำ”

ช่างเหมาะกับการเป็นเรื่องฮือฮาเสียจริง!

“ฉัน*นึก*มาตลอดว่าพวกเขามีลับลมคมในกัน” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ ว่า “พ่อหนุ่มคนนั้นไปหาประโยชน์ที่นั่นเสมอ น่าเห็นใจที่เด็กสาวคนนั้นไม่มีแม่ แม่เลี้ยงไม่มีวันเหมือนกันเด็ดขาด”

“ฉันกล้าพูดว่าคุณนายพรอเธอโรทำดีที่สุดแล้ว” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า

“พวกสาว ๆ น่ะเล่ห์เหลี่ยมเยอะจะตาย” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ ตำหนิ

“เป็นเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ที่น่าสนใจทีเดียวนะ ว่าไหม” คุณเวเธอร์บีผู้มีจิตใจอ่อนโยนเอ่ยขึ้น “เขาเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดีมากทีเดียว”

“แต่ศีลธรรมหย่อนยาน” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า “ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ ศิลปิน! ปารีส! นางแบบ! และทุกสิ่งทุกอย่าง!”

“การวาดภาพเธอในชุดว่ายน้ำนี่” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ ว่า “ดูไม่งามเลยนะ”

“เขาวาดภาพให้ฉันด้วยค่ะ” กริเซลดาบอก

“แต่เธอไม่ได้สวมชุดว่ายน้ำนี่ แม่หนู” คุณมาร์เปิลพูด

“ฉันอาจจะสวมอะไรที่แย่กว่านั้นก็ได้” กริเซลดาพูดอย่างขึงขัง

“แม่สาวจอมซุกซน” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า เธอรับฟังมุกตลกนั้นด้วยใจที่เปิดกว้าง ส่วนคนอื่นๆ ดูตกตะลึงเล็กน้อย

“แล้วแม่หนูเลตทิซเล่าปัญหานี้ให้คุณฟังหรือเปล่า” คุณมาร์เปิลถามผม

“เล่าให้ผมฟังหรือครับ”

“ใช่ค่ะ ฉันเห็นเธอเดินผ่านสวนแล้วอ้อมไปที่หน้าต่างห้องทำงาน”

คุณมาร์เปิลมองเห็นทุกอย่างเสมอ การทำสวนก็คือม่านควันพรางตาดีๆ นี่เอง และเธออาจนำนิสัยชอบดูนกด้วยกล้องส่องกำลังสูงมาใช้ประโยชน์ได้ตลอดเวลา

“ใช่ครับ เธอเอ่ยถึงเรื่องนี้อยู่” ผมยอมรับ

“คุณฮอว์สดูเป็นกังวลนะ” คุณมาร์เปิลว่า “หวังว่าเขาจะไม่หักโหมทำงานหนักเกินไป”

“อุ๊ย!” คุณเวเธอร์บีส่งเสียงร้องอย่างตื่นเต้น “เกือบลืมไป ฉันมีข่าวมาฝากพวกเธอด้วยละ ฉันเห็นคุณหมอเฮย์ด็อกออกมาจากบ้านพักของคุณนายเลสเตรนจ์”

ทุกคนมองหน้ากันไปมา

“เธออาจป่วยก็ได้” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ เปรยขึ้น

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องป่วยกะทันหันมาก” คุณฮาร์ตเนลล์ว่า “เพราะฉันเห็นเธอเดินไปมาในสวนที่บ้านของเธอประมาณบ่ายสามโมงวันนี้เอง และเธอก็ดูแข็งแรงดี”

“เธอกับคุณหมอเฮย์ด็อกต้องรู้จักมักคุ้นกันมาก่อนแน่” คุณนายไพรซ์ ริดลีย์ ว่า “เขาปิดปากเงียบมากในเรื่องนี้”

"น่าประหลาดนะ" คุณเวเธอร์บีว่า "ที่เขาไม่เคย*เอ่ยถึง*เรื่องนี้เลย"

"อันที่จริงแล้ว –" กริเซลดาเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาและลึกลับแล้วหยุดพูด ทุกคนโน้มตัวไปข้างหน้าด้วยความตื่นเต้น

"ฉันบังเอิญ*รู้มา*" กริเซลดาพูดอย่างน่าประทับใจ "ว่าสามีของเธอเป็นมิชชันนารี ช่างเป็นเรื่องที่น่าสยดสยอง *เขาถูกกิน* ถูกกินจริง ๆ นะ และเธอถูกบังคับให้กลายเป็นเมียใหญ่ของหัวหน้าเผ่า คุณหมอเฮย์ด็อกไปกับคณะสำรวจและช่วยเธอออกมา"

ชั่วอึดใจหนึ่ง ความตื่นเต้นแพร่กระจายไปทั่ว จากนั้นคุณมาร์เปิลก็กล่าวเป็นเชิงตำหนิ แต่ด้วยรอยยิ้ม "แม่สาวจอมซุกซน!"

เธอตีแขนกริเซลดาเบา ๆ เป็นเชิงตำหนิ

"ทำแบบนี้ไม่ฉลาดเอามาก ๆ เลยนะ แม่หนู ถ้าเธอกุเรื่องพวกนี้ขึ้นคนอื่นอาจเชื่อเอาง่าย ๆ และบางครั้งมันก็ทำให้เกิดเรื่องยุ่งยาก"

บรรยากาศในวงสนทนาเย็นเยียบลงอย่างเห็นได้ชัด สุภาพสตรีสองคนลุกขึ้นเพื่อจะกลับ

"สงสัยจังว่า*มี* อะไรระหว่างพ่อหนุ่มลอว์เรนซ์ เรดดิง กับเลตทิซ พรอเธอโร หรือเปล่า" คุณเวเธอร์บีว่า "ดูท่าว่าจะเป็นอย่างนั้นแน่ เธอคิดว่ายังไง คุณมาร์เปิล"

ดูเหมือนคุณมาร์เปิลกำลังใช้ความคิด

"ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ ไม่ใช่*เลตทิซ*หรอก *น่าจะ*เป็นคนอื่นมากกว่า"

"แต่ผู้พันพรอเธอโรต้องคิดว่า..."

"เขาดูเหมือนคนที่ค่อนข้างโง่เขลาในสายตาฉันเสมอ" คุณมาร์เปิลว่า "เป็นผู้ชายที่มีความคิดผิด ๆ อยู่ในหัวแล้วก็ยึดติดกับมัน พวกเธอจำโจบักเนลล์ ที่เคยดูแลบลูบอร์ได้ไหม ตอนนั้นเขาโวยวายใหญ่โตเรื่องที่ลูกสาวของเขาไปมีความสัมพันธ์กับพ่อหนุ่มเบลีย์ แต่อันที่จริงแล้วเป็นยายเมียรอบจัดของเขามาตลอดต่างหาก"

เธอมองกริเซลดาไม่วางตาขณะที่พูด จู่ ๆ ผมก็รู้สึกถึงความโกรธที่พลุ่งพล่านอย่างรุนแรง

"คุณไม่คิดบ้างหรือครับ คุณมาร์เปิล" ผมบอก "ว่าเราทุกคนมักจะ

พูดตามใจปากมากเกินไป จิตใจที่เป็นกุศลย่อมไม่คิดเรื่องชั่วร้าย คุณก็รู้ การตวัดลิ้นอย่างโง่เขลาเพื่อกล่าวคำนินทาว่าร้ายอาจสร้างความเสียหายที่ไม่อาจประเมินค่าได้นะครับ”

“ท่านวิคาร์ที่รัก” คุณมาร์เปิลว่า “คุณช่างอ่อนต่อโลกเสียจริง ฉันเกรงว่าหากใครได้เฝ้าสังเกตธรรมชาติของมนุษย์มานานพอ ๆ กับฉัน เขาก็จะไม่คาดหวังอะไรจากมันมากนัก ฉันกล้าพูดว่าการซุบซิบนินทาไร้สาระเป็นเรื่องที่ผิดและโหดร้ายอย่างมาก แต่บ่อยครั้งเหลือเกินที่มันเป็นความจริงว่าไหมคะ”

คำพูดท่อนสุดท้ายนั้นถูกเผง

ทดลองอ่าน

บทที่ 3

"ยายแก่น่ารังเกียจ" กริเซลดาพูดทันทีที่ประตูปิดลง

เธอทำหน้าทำตาล้อเลียนไล่หลังแขกที่กำลังจากไป จากนั้นจึงมองผมแล้วหัวเราะ

"เลน คุณสงสัยว่าฉันเป็นชู้กับลอว์เรนซ์ เรดดิง จริง ๆ หรือคะ"

"ไม่เลยที่รัก"

"แต่คุณคิดว่าคุณมาร์เปิลกำลังพูดเป็นนัยถึงเรื่องนี้ และคุณลุกขึ้นปกป้องฉันได้อย่างสง่างามจริง ๆ เหมือน – เหมือนเสือพิโรธ"

ผมถูกความไม่สบายใจก่อกวนชั่วขณะ นักบวชนิกายเชิร์ชออฟอิงแลนด์ไม่ควรทำให้ตัวเองอยู่ในสถานะที่ถูกเรียกว่าเสือพิโรธ

"ผมรู้สึกว่าจะปล่อยให้เรื่องนั้นผ่านไปโดยไม่ทักท้วงไม่ได้" ผมว่า "แต่กริเซลดา ผมอยากให้คุณระมัดระวังสิ่งที่พูดมากกว่านี้สักนิด"

"หมายถึงเรื่องมนุษย์กินคนน่ะหรือคะ" เธอถาม "หรือเรื่องที่ฉันพูดเป็นนัยว่าลอว์เรนซ์วาดภาพฉันในสภาพเปลือยเปล่า! พวกเขาไม่รู้เลยสักนิดว่าลอว์เรนซ์วาดภาพฉันสวมเสื้อคลุมตัวหนาที่มีปกเสื้อเป็นขนเฟอร์ฟูสูงมาก – แบบที่คุณสวมไปเข้าเฝ้าโป๊ปอย่างแสนบริสุทธิ์ผุดผ่องนั่นแหละ – ไม่ได้เผยเนื้อหนังอุดมบาปให้เห็นตรงไหนเลย! อันที่จริงแล้วทุกอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องอย่างน่าอัศจรรย์เชียวละ ลอว์เรนซ์ไม่เคยพยายามจะเล่นรักกับฉันด้วยซ้ำ –

ฉันนึกไม่ออกว่าทำไม"

"เพราะเขารู้ว่าคุณเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้วน่ะสิ –"

"อย่าแสร้งทำเป็นหัวโบราณไปหน่อยเลยค่ะ เลน คุณก็รู้ดีว่าสาวทรงเสน่ห์ที่มีสามีสูงอายุน่ะเป็นดั่งของขวัญจากสวรรค์สำหรับชายหนุ่มเลยละ ต้องมีเหตุผลอื่นอีกแน่ – ไม่ใช่ว่าฉันไร้เสน่ห์สักหน่อย – ฉันมีเสน่ห์จะตาย"

"แน่นอนว่าคุณไม่ได้อยากให้เขาเล่นรักกับคุณใช่ไหม"

"มะ...มะ...ไม่ค่ะ" กริเซลดาพูด ผมคิดว่าเธอลังเลเกินงามไปสักหน่อย

"ถ้าเขาหลงรักเลตทิช พรอเธอโร –"

"ดูเหมือนคุณมาร์เปิลจะไม่คิดอย่างนั้นนะ"

"คุณมาร์เปิลอาจเข้าใจผิดก็ได้"

"เธอไม่เคยเข้าใจผิดเลยค่ะ ผู้หญิงแก่ประเภทนั้นถูกต้องเสมอ" เธอหยุดนาทีหนึ่งแล้วพูดพลางเหลือบตามองผมแวบหนึ่ง "คุณเชื่อฉันใช่ไหมคะ หมายถึง เชื่อว่าไม่มีอะไรระหว่างลอว์เรนซ์กับฉันน่ะ"

"กริเซลดาที่รัก" ผมพูดด้วยความประหลาดใจ "ผมเชื่ออยู่แล้ว"

ภรรยาของผมเดินเข้ามาหาแล้วจูบผม

"ฉันอยากให้คุณไม่เชื่อถือใครง่าย ๆ แบบนี้นะคะ เลน ไม่ว่าฉันพูดอะไร คุณก็เชื่อไปหมด"

"ผมก็อยากเหมือนกัน แต่ที่รัก ผมขอร้องให้คุณสงวนถ้อยคำและระมัดระวังคำพูดหน่อยเถอะ อย่าลืมว่าผู้หญิงพวกนี้ขาดแคลนอารมณ์ขันอย่างน่าประหลาด และมองทุกอย่างเป็นจริงเป็นจังไปเสียหมด"

"สิ่งที่พวกเธอต้องการ" กริเซลดาว่า "คือเรื่องผิดศีลธรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต แล้วพวกเธอก็จะไม่ขยันมองหาเรื่องพวกนี้จากคนอื่น"

พอพูดจบเธอก็เดินออกจากห้องไป ผมเหลือบมองนาฬิกาแล้วรีบออกไปเยี่ยมเยือนที่ต่าง ๆ ตามที่ควรจะไปก่อนหน้านี้

พิธีช่วงเย็นวันพุธมีผู้เข้าร่วมประปรายเหมือนเช่นเคย แต่เมื่อผมเดินผ่านโบสถ์ออกมาหลังจากถอดชุดประกอบพิธีในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า โบสถ์ก็ว่างเปล่า มีเพียงผู้หญิงคนหนึ่งยืนเงยหน้าจ้องมองหน้าต่างโบสถ์ของเรา เรามีกระจกสีเก่าแก่ที่ค่อนข้างประณีตงดงาม และตัวโบสถ์เองก็ควรค่าแก่การ

ทัศนาอย่างแท้จริง เธอหันมาเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของผม และผมก็เห็นว่าเธอคือคุณนายเลสเตรนจ์นั่นเอง

เราทั้งคู่ลังเลชั่วขณะ จากนั้นผมจึงเอ่ยขึ้น

“หวังว่าคุณจะชอบโบสถ์เล็ก ๆ ของเรานะ”

“ฉันกำลังชื่นชมฉากกั้นนั้นอยู่ค่ะ” เธอว่า

เสียงของเธอเป็นมิตร แผ่วเบา แต่ก็ชัดเจนมากและออกเสียงอย่างชัดถ้อยชัดคำ เธอกล่าวเสริมว่า

“ฉันเสียใจจริง ๆ ที่คลาดกับภรรยาของคุณเมื่อวานนี้”

เราพูดคุยกันอีกสองสามนาทีเกี่ยวกับโบสถ์ เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีวัฒนธรรมและรู้เรื่องประวัติศาสตร์กับสถาปัตยกรรมของคริสตจักรพอตัว เราออกจากโบสถ์ด้วยกันและเดินไปตามถนน เนื่องจากเส้นทางที่นำไปสู่บ้านพักวิคาร์ต้องผ่านบ้านของเธอ เมื่อเราไปถึงประตู เธอก็กล่าวอย่างเป็นมิตรว่า

“เข้ามาข้างในไหมคะ และบอกฉันทีว่าคุณคิดยังไงกับสิ่งที่ฉันทำ”

ผมตอบรับคำเชิญ ลิตเติลเกตส์เคยเป็นของนายผู้พันลูกครึ่งอังกฤษอินเดียผู้หนึ่ง และผมอดโล่งใจไม่ได้ที่โต๊ะทองเหลืองกับรูปเคารพจากพม่าไม่อยู่ที่นี่แล้ว ตอนนี้ในบ้านตกแต่งอย่างเรียบง่าย แต่มีรสนิยมอันวิจิตร ตัวบ้านให้ความรู้สึกกลมกลืนและผ่อนคลาย

แต่กระนั้นผมกลับสงสัยมากขึ้นทุกทีว่าอะไรทำให้ผู้หญิงอย่างคุณนายเลสเตรนจ์มาที่เซนต์แมรีมี้ด เห็นได้อย่างชัดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เจนโลกอย่างมาก จนดูแปลกที่เธอเลือกมาหมกตัวอยู่ในหมู่บ้านชนบทเล็ก ๆ แห่งนี้

ภายใต้แสงอันแจ่มชัดในห้องรับแขก ผมมีโอกาสสังเกตเธออย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก

เธอเป็นผู้หญิงที่สูงมาก มีผมสีทองแกมแดง คิ้วและขนตาเป็นสีเข้ม ผมบอกไม่ถูกว่าเกิดจากการแต่งแต้มหรือเป็นไปตามธรรมชาติ หากเธอแต่งหน้าตามที่ผมคิด มันก็เป็นการแต่งแต้มอย่างมีศิลปะยิ่งนัก ใบหน้าของเธอดูลึกลับยากจะคาดเดาอยู่บ้างเมื่ออยู่ในอาการสงบนิ่ง และเธอมีดวงตาที่แปลกประหลาดที่สุดเท่าที่ผมเคยพบมา – นัยน์ตาแทบเป็นเฉด

สีทอง

เสื้อผ้าของเธอไร้ที่ติ เธอวางตัวตามสบายโดยสิ้นเชิงแบบผู้หญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดี แต่กระนั้นก็มีบางอย่างเกี่ยวกับเธอที่ดูลักลั่นและชวนฉงน คุณรู้สึกว่าเธอคือปริศนา ผมฉุกคิดถึงคำที่กริเซลดาใช้ – *น่ากลัว* แน่นอนว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ – มันเหลวไหลขนาดนั้นเชียวหรือ ความคิดที่ว่า “ผู้หญิงคนนี้เป็นคนเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น” ผุดขึ้นมาในหัวผมโดยไม่ได้ตั้งใจ

การพูดคุยของเราเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปเสียส่วนใหญ่ – รูปภาพ หนังสือ โบสถ์เก่าแก่ แต่กระนั้นผมกลับเกิดความรู้สึกอย่างแรงกล้าว่ามีบางอย่างนอกเหนือจากนั้น – บางอย่างที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิงที่คุณนายเลสเตรนจ์อยากพูดกับผม

ผมสังเกตเห็นเธอจ้องมองผมครั้งสองครั้ง มองผมด้วยความลังเลอย่างน่าแปลก ราวกับว่าเธอไม่อาจตกลงใจได้ ผมสังเกตว่าเธอพูดคุยแต่เรื่องไกลตัวเท่านั้น เธอไม่ได้เอ่ยถึงสามีหรือญาติพี่น้องเลย

แต่สายตาของเธอมีแววว้าวุ่นอันแปลกประหลาดและเร่งด่วนเช่นนั้นตลอดเวลา ดูเหมือนมันจะสื่อว่า “ฉันควรบอกคุณหรือเปล่าคะ อยากบอกจังคุณช่วยฉันไม่ได้หรือ”

แต่ในท้ายที่สุดมันก็จางหายไป – หรือบางทีทุกอย่างอาจเป็นเพียงจินตนาการของผม ผมรู้สึกว่าถูกไล่กลับ จึงลุกขึ้นแล้วบอกลา ในขณะที่เดินออกจากห้อง ผมชำเลืองมองกลับไปและเห็นเธอจับจ้องตามหลังมาด้วยสีหน้าสับสนและคลางแคลงใจ ผมจึงเดินกลับไปด้วยแรงกระตุ้นชั่ววูบ

“ถ้ามีอะไรที่ผมทำได้ –”

เธอพูดอย่างไม่แน่ใจ “คุณช่างมีน้ำใจเหลือเกินค่ะ –”

เราเงียบกันไปทั้งคู่ จากนั้นเธอจึงเอ่ยว่า

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกันค่ะ มันเป็นเรื่องยาก ไม่ค่ะ ฉันไม่คิดว่าจะมีใครช่วยฉันได้ แต่ขอบคุณที่ออกปากช่วยเหลือนะคะ”

นั่นดูจะเป็นบทสรุป ผมจึงจากมา แต่ในระหว่างนั้นผมก็ได้แต่สงสัยพวกเราที่เซนต์แมรีมี้ดไม่คุ้นเคยกับเรื่องลึกลับนัก

ด้วยความที่พวกเราไม่คุ้นเคยกับเรื่องแบบนี้เอาเสียเลย ผมจึงถูกจู่โจมทันทีที่โผล่พ้นประตูออกมา คุณฮาร์ตเนลล์นั้นเก่งเรื่องการจู่โจมแบบหนักหน่วงและอุ้ยอ้ายมาก

“*ฉัน* เห็นคุณแล้ว!” เธออุทานด้วยอารมณ์ขันที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ “และฉัน*ก็*ตื่นเต้นเหลือเกิน ตอนนี้คุณเล่าทุกอย่างให้พวกเราฟังได้แล้วละ”

“เล่าอะไรครับ”

“สตรีลึกลับคนนั้นน่ะสิ! เธอเป็นแม่ม่ายหรือไม่ก็มีสามีอยู่ที่ไหนสักแห่งใช่ไหม”

“ผมไม่รู้จริง ๆ ครับ เธอไม่ได้บอกผม”

“น่าแปลกนัก ใคร ๆ ก็คงคิดว่าเธอต้องเล่าเรื่องนั้นเรื่องนี้โดยไม่ทันคิดแน่ ๆ เธอมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้ไม่ยอมเล่าหรือเปล่า”

“ผมมองไม่เห็นอะไรแบบนั้นเลยจริง ๆ”

“อา! แต่เหมือนกับที่คุณมาร์เปิลที่รักบอกนั่นแหละ คุณช่างอ่อนต่อโลกเหลือเกิน ท่านวิคาร์ที่รัก บอกฉันทีเถอะว่าเธอรู้จักกับคุณหมอเฮย์ด็อกมานานแล้วใช่ไหม”

“เธอไม่ได้เอ่ยถึงเขานะครับ ผมเลยไม่รู้”

“จริงหรือคะ ถ้าอย่างนั้นพวกคุณคุยเรื่องอะไรกัน”

“รูปภาพ ดนตรี หนังสือ” ผมเอ่ยตามความจริง

คุณฮาร์ตเนลล์ซึ่งหัวข้อสนทนามีแต่เรื่องส่วนตัวมองผมด้วยสายตาสงสัยและไม่เชื่อถือ ผมจึงฉวยโอกาสกล่าวราตรีสวัสดิ์และเดินหนีอย่างรวดเร็ว ในช่วงที่เธอกำลังลังเลเล็กน้อยว่าจะพูดอะไรต่อ

ผมแวะเยี่ยมบ้านหลังที่อยู่ไกลออกไปในหมู่บ้านและกลับมายังบ้านพักวิคาร์ทางประตูสวน ในขณะที่ทำเช่นนั้นผมก็ผ่านจุดอันตรายในสวนของคุณมาร์เปิล แต่ผมนึกไม่ออกว่าข่าวคราวที่ผมไปเยี่ยมคุณนายเลสเตรนจ์จะมาถึงหูเธอได้อย่างไร ผมจึงรู้สึกปลอดภัยพอควร

ในขณะที่ใส่กลอนประตู ผมฉุกคิดว่าจะเดินไปที่เพิงในสวนที่พ่อหนุ่มลอว์เรนซ์ เรดดิง ใช้เป็นสตูดิโอและไปดูให้เห็นกับตาว่าภาพของกริเซลดาคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว

ผมผนวกภาพร่างแบบหยาบ ๆ ไว้ในนี้ด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในภายหลัง นี่เป็นภาพร่างที่มีรายละเอียดเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

ผมไม่รู้เลยว่ามีคนอยู่ในสตูดิโอ ไม่มีเสียงจากข้างในเตือนผมก่อน และผมคาดว่าฝีเท้าของผมเองย่อมไม่ก่อให้เกิดเสียงบนพื้นหญ้าด้วย

ผมเปิดประตู จากนั้นจึงหยุดตรงธรณีประตูอย่างประดักประเดิดเพราะมีคนสองคนอยู่ในสตูดิโอ และแขนของผู้ชายคนนั้นก็โอบรอบผู้หญิงเอาไว้ เขากำลังจูบเธออย่างเร่าร้อน

คนทั้งสองคือศิลปินลอว์เรนซ์ เรดดิง กับคุณนายพรอเธโร

ผมรีบถอยออกมาและกลับไปยังห้องทำงานอย่างรวดเร็ว ผมนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบกล้องยาสูบออกมาและนึกทบทวนเรื่องต่าง ๆ การค้นพบครั้งนี้สร้างความตกตะลึงให้ผมอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่สนทนากับเลตทิซในบ่ายวันนั้น ผมรู้สึกแน่ใจพอประมาณว่ามีความเข้าใจบางอย่างก่อตัวขึ้นระหว่างเธอกับเรดดิง ยิ่งกว่านั้นผมยังปักใจเชื่อว่าเลตทิซเองก็คิดเช่นนั้น ผมแน่ใจว่าเธอไม่รู้เรื่องที่ศิลปินคนนั้นมีใจให้แก่แม่เลี้ยงของเธอเลย

นี่เป็นเรื่องยุ่งเหยิงที่น่ารังเกียจ ผมชื่นชมคุณมาร์เปิลอย่างไม่เต็มใจนักเธอไม่ได้ถูกตบตา แต่เห็นได้ชัดว่าเธอระแวงสงสัยสภาพที่แท้จริงของสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำพอสมควร ผมตีความการชำเลืองมองกริเซลดาของเธอผิดไปถนัด

ผมไม่เคยคิดจะพิจารณาคุณนายพรอเธโรในเรื่องนี้เลย คุณนายพรอเธโรทำให้ผมนึกถึงชายาของซีซาร์เสียมากกว่า – ผู้หญิงที่เงียบขรึมและเป็นอิสระที่ใครต่อใครไม่เฉลียวใจว่ามีอารมณ์อันลึกซึ้งแม้แต่น้อย

ผมครุ่นคิดมาถึงจุดนี้เมื่อเสียงเคาะหน้าต่างห้องทำงานปลุกให้รู้สึกตัว ผมลุกขึ้นแล้วเดินไปที่นั่น คุณนายพรอเธโรยืนอยู่ข้างนอก ผมเปิดหน้าต่างและเธอก็เดินเข้ามาโดยไม่รอคำเชื้อเชิญจากผม เธอเดินตัดผ่านห้องด้วยอาการกระหืดกระหอบและทิ้งตัวลงบนโซฟา

ผมเกิดความรู้สึกว่าไม่เคยพบเธอมาก่อนเลยจริง ๆ สตรีผู้เงียบขรึม

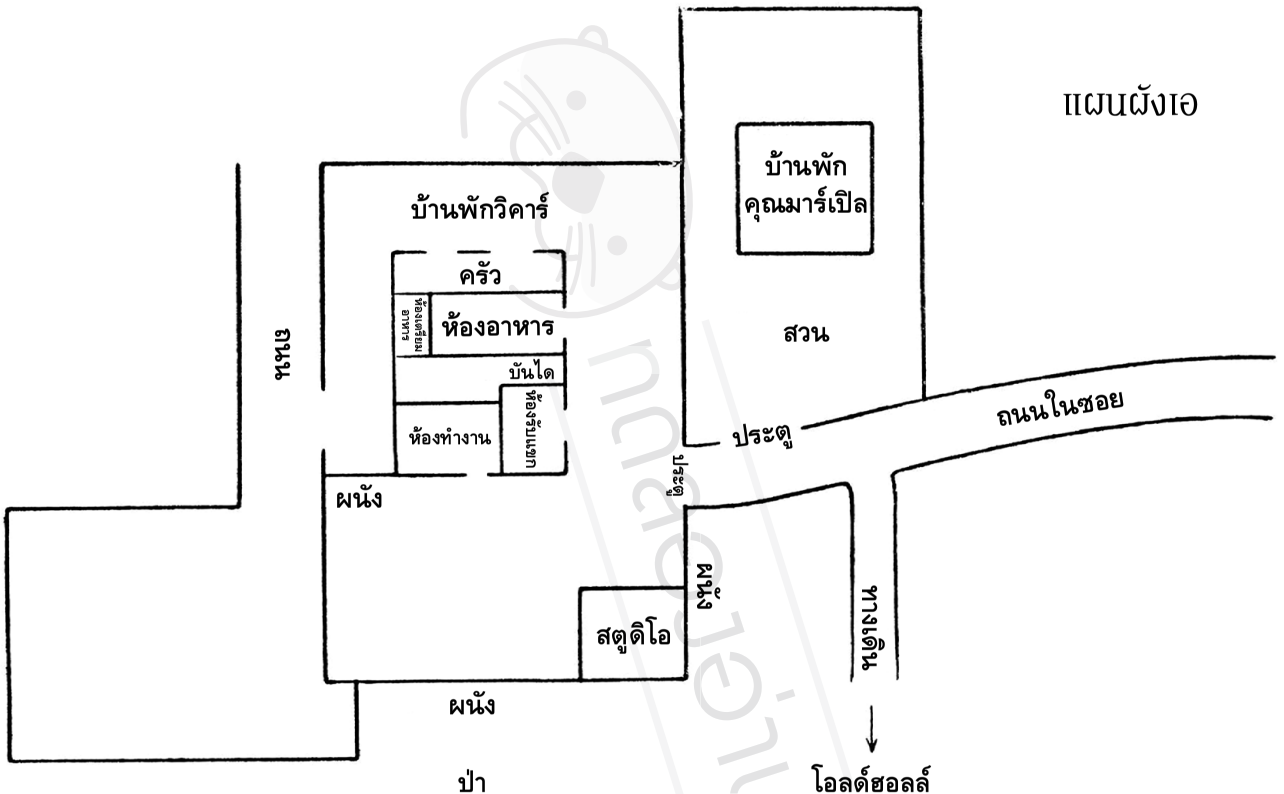
แผนผังเอ
บ้านพักวิคาร์
ครัว
ห้องเตรียมอาหาร
ห้องอาหาร
บันได
ห้องรับแขก
ห้องทำงาน
ถนน
ผนัง
ผนัง
ป่า
สตูดิโอ
ประตู
ผนัง
บ้านพัก
คุณมาร์เปิล
สวน
ประตู
ถนนในซอย
ทางเดิน
โอลด์ฮอลล์